EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 29.8.2006
KOM(2006) 468 slutlig

2006/0158 (CNS)

Förslag till

RÅDETS RAMBESLUT

om en europeisk övervakningsorder vid förfaranden mellan Europeiska unionens medlemsstater före rättegång

{SEC(2006)1079}
{SEC(2006)1080}

(framlagt av kommissionen)

MOTIVERING

1. Bakgrund

Motiv och syfte

Ett av de främsta målen för Europeiska unionen är att utveckla unionen som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa där den fria rörligheten garanteras.

Enligt såväl Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna som allmänna rättsprinciper skall frihetsberövande före rättegång betraktas som en undantagsåtgärd och i möjligaste mån skall icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel användas.

För närvarande förekommer det att EU-medborgare, som inte har hemvist i den medlemsstat där de är misstänkta för att ha begått ett brott, frihetsberövas före rättegången eller utsätts för långvariga icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel i en (för dem) främmande miljö – främst på grund av att de saknar lokal anknytning och med tanke på flyktfaran. En person som har hemvist i det land där han eller hon är misstänkt för att ha gjort sig skyldig till ett brott skulle under liknande omständigheter ofta ha ålagts ett mindre ingripande tvångsmedel, t.ex. skyldighet att anmäla sig hos polisen eller reseförbud.

En misstänkt utlänning kommer typiskt sett att hamna i en mer utsatt ställning än någon som har hemvist i landet. Förutom att kontakterna med familj och vänner är mer eller mindre avskurna finns det en klar risk för att en misstänkt person som inte har hemvist i landet i en sådan situation kommer att förlora sitt arbete, eftersom eventuella tvångsmedel (t.ex. reseförbud) som har ålagts honom eller henne av den rättsliga myndigheten i rättegångslandet hindrar den misstänkte att återvända till sitt hemvistland. I allmänhet finns det en klar risk att de båda kategorierna behandlas olika, vilket också kan betraktas som ett hinder för den fria rörligheten för personer i unionen.

Det handlar inte enbart om kostnader för den misstänkta personen. Frihetsberövanden före en rättegång medför också stora kostnader för de berörda myndigheterna. Dessutom bidrar ett överdrivet eller onödigt bruk av frihetsberövanden före rättegång eller överdrivet eller onödigt långa sådana frihetsberövanden till överfulla fängelser, vilket fortsätter att orsaka problem för påföljdssystemen i Europa och allvarligt urholkar förbättringarna av förhållandena i samband med frihetsberövanden.

Problemet är att de olika alternativen till frihetsberövande före rättegång och andra straffprocessuella tvångsmedel (t.ex. skyldighet att anmäla sig hos polisen) för närvarande inte kan verkställas eller överföras över gränserna, eftersom staterna inte erkänner utländska rättsliga avgöranden på det här området. Detta innebär att rätten till frihet och presumtionen om att någon är oskyldig ännu inte kan anses ha genomförts fullt ut i hela Europeiska unionen.

Befogenheten att lägga fram detta förslag till ett rambeslut om en europeisk övervakningsorder vid förfaranden mellan Europeiska unionens medlemsstater före rättegång är tydligt angiven i åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål (nedan kallat ”programmet om ömsesidigt erkännande”) från november 2000 (åtgärd 10)[1]. Europeiska rådet förklarade vid sitt möte i Tammerfors (1999) att förbättrat ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden skulle underlätta samarbetet mellan myndigheterna och det

rättsliga skyddet av enskildas rättigheter. Europeiska rådet angav därför att det stöder principen om ömsesidigt erkännande, som enligt dess förmenande bör bli en hörnsten i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och det straffrättsliga området, och som också bör gälla för beslut som föregår en rättegång. Förslaget om ömsesidigt erkännande av icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel ingår i kommissionens arbetsprogram för 2005 (2005/JLS/035) och anges som en prioriterad åtgärd i såväl kommissionens meddelande[2] om Haagprogrammet (2004) som i rådets och kommissionens handlingsplan för genomförande av Haagprogrammet för ett stärkt område med frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen (2005)[3].

Allmän bakgrund

I programmet om ömsesidigt erkännande angavs att vissa aspekter av ömsesidigt erkännande inte hade behandlats på internationell nivå, i synnerhet när det rör sig om beslut som föregår en rättegång. Detta gäller fortfarande för ömsesidigt erkännande av straffprocessuella tvångsmedel.

Flera undersökningar har emellertid visat på allvarliga problem i samband med frihetsberövanden före rättegång i Europeiska unionen. I sin rapport om läget för grundläggande rättigheter i Europeiska unionen och medlemsstaterna år 2002 hänvisade EU:s nätverk av oberoende experter på grundläggande rättigheter till statistik från Europarådet som visade att det i flera medlemsstater fanns ett stort antal frihetsberövade före rättegång. Dessutom framgår det av svaren på ett frågeformulär avseende statistik över beläggningen på fängelserna, inbegripet frihetsberövade före rättegång, som kommissionen utarbetade år 2003 på begäran av det italienska ordförandeskapet, att det finns stora skillnader mellan medlemsstaterna både när det gäller antalet frihetsberövade före rättegång per 100 000 invånare och när det gäller antalet frihetsberövade egna medborgare före rättegång i förhållande till antalet frihetsberövade utländska medborgare före rättegång. Det fanns en allmänt ökande tendens att använda frihetsberövande före rättegång.

I detta sammanhang bör det också noteras att Europaparlamentet i sina resolutioner om grundläggande rättigheter i Europeiska unionen har uppmanat kommissionen att vidta åtgärder beträffande olika frågor som avser frihetsberövande före rättegång och alternativ till frihetsberövande före rättegång. Europaparlamentet anmodade år 2001 medlemsstaterna att öka insatserna på detta område genom att i möjligaste mån begränsa bruket av frihetsberövande och helt undvika frihetsberövande av barn utom i rena undantagsfall. Europaparlamentet uppmanade rådet att anta ett rambeslut med gemensamma processrättsliga normer, t.ex. om beslut före en rättegång, för att garantera en gemensam nivå på skyddet av de grundläggande rättigheterna i EU. Denna uppmaning upprepades året därpå. I sin resolution från år 2002 ansåg Europaparlamentet att det var väsentligt att medlemsstaterna granskade förfarandena i samband med frihetsberövanden för att säkerställa att mänskliga rättigheter inte kränks, att frihetsberövandet inte är onödigt långt och att grunderna för frihetsberövande regelbundet ses över.

I sin skrift ”*The CPT standards*” (2003) underströk Europarådets kommitté till förhindrande av tortyr och omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning att problemet med överbeläggning ofta är särskilt akut när det gäller lokaler som är avsedda för frihetsberövade

---

1 EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.
2 KOM (2005) 184 slutlig, s. 27.
3 EUT C 198, 12.8.2005, s. 1 (s. 18 under g).

före rättegång. Europeiska kommittén till förhindrande av tortyr och omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning noterade att under dessa omständigheter löstes inte problemet genom att man avsatte mer pengar till lokaler som är avsedda för frihetsberövade före rättegång. I stället måste man se över gällande lagstiftning och praxis i samband med frihetsberövanden före rättegång. Problemet var tillräckligt allvarligt för att motivera ett samarbete inom Europa.

Gällande bestämmelser

Det har redan påpekats att det för närvarande inte finns några internationella instrument som uttryckligen medger att straffprocessuella tvångsmedel överförs mellan medlemsstaterna.

Inrättandet av en ordning inom Europeiska unionen för ömsesidigt erkännande av straffprocessuella tvångsmedel måste naturligtvis beaktas mot bakgrund av de allmänna rättsreglerna för frihetsberövande före rättegång. Detta följer också av artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen.

Alla EU:s medlemsstater har ratificerat både Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Detta innebär att medlemsstaterna skall respektera rätten till frihet, presumtionen om att någon är oskyldig, de rättsliga grunder för frihetsberövande som anges i dessa konventioner, bestämmelserna om vilka slags myndigheter som får besluta om frihetsberövande, rätten att få frågan om lagligheten av ett frihetsberövande prövad i domstol och de ungefärliga tidsfrister som gäller för olika skeden i förfarandet före rättegången.

Enligt dessa konventioner får någon frihetsberövas om han eller hon är skäligen misstänkt för brott och åtminstone ett särskilt skäl för frihetsberövande i form av recidivfara, kollusionsfara eller flyktfara föreligger. Dessutom får frisläppanden villkoras av garantier att den misstänkte kommer till rättegången.

Det bör emellertid noteras att de internationella konventionerna inte innehåller några bestämmelser om en gräns för frihetsberövanden före rättegång som är kopplad till den påföljd som kan utdömas för brottet i fråga. Denna gräns följer medlemsstaternas nationella lagstiftning, vilket innebär att den varierar från medlemsstat till medlemsstat. I en del medlemsstater beaktas inte påföljden för brottet vid beslut om frihetsberövanden före rättegången. Vissa medlemsstater tillåter frihetsberövande före rättegången oavsett vilken påföljd som föreskrivs för brottet om den misstänkte saknar hemvist i landet och det finns en risk för att han eller hon flyr, även om den allmänna gränsen för frihetsberövande före rättegång är mycket högre.

I en del medlemsstater är gränsen för icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel lägre än gränsen för motsvarande frihetsberövande tvångsmedel. Samma allmänna principer gäller emellertid för både icke frihetsberövande åtgärder och frihetsberövanden före en rättegång. Proportionalitetsprincipen innebär t.ex. att tvångsmedel endast bör användas när de är absolut nödvändiga och endast så länge som de behövs.

Det kan slutligen noteras att europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna inte innehåller många bestämmelser som ens indirekt rör utlämning och andra gränsöverskridande frågor. Ett exempel är artikel 5.1 f i

konventionen där det anges att en person kan berövas friheten för att utvisas eller utlämnas. En förklaring till detta är att syftet med konventionen inte var att skapa ett *gemensamt* rättsområde för Europarådets medlemsstater, utan att ange miniminormer för de nationella rättsordningarna.

Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden

Det allmänna målet med det här förslaget till rådets rambeslut är att i hela Europeiska unionen stärka rätten till frihet och presumtionen om att någon är oskyldig samt främja likabehandling av alla medborgare på det *gemensamma* område som rör frihet, säkerhet och rättvisa.

Målet är förenligt med Haagprogrammet för stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen, som godkändes av Europeiska rådet den 5 november 2004. I Haagprogrammet anges bl.a. att frihet och rättvisa bör hädanefter anses vara odelbara inom unionen som helhet.

Det bör framhållas att det aktuella förslaget till rambeslut ingår i programmet om ömsesidigt erkännande på det straffrättsliga området, vilket enligt Haagprogrammet bör fullföljas. I programmet om ömsesidigt erkännande anges flera särskilda erkännandeåtgärder. Åtgärderna i programmet kan inte skiljas från varandra, eftersom de är utformade så att de skall samverka. Det föreliggande förslaget bör i synnerhet betraktas tillsammans med kommissionens förslag till rådets rambeslut om vissa rättssäkerhetsgarantier i brottmål i Europeiska unionen (2004)[4], som bl.a. innehåller bestämmelser om rätten till juridiskt biträde och tolkning.

2. Samråd med berörda parter och konsekvensanalys

Samråd med berörda parter

Det första steget i samrådsprocessen bestod i att utarbeta ett frågeformulär för att fastställa möjliga hinder för ett samarbete mellan medlemsstaterna när det gäller frihetsberövande före rättegång och alternativ till sådant frihetsberövande. Frågorna rörde de lagliga grunderna för frihetsberövande före en rättegång, bl.a. den gräns för att frihetsberöva en misstänkt som är kopplad till påföljden för brottet, om det fanns några övre tidsgränser för frihetsberövanden före rättegång, grunderna för frihetsberövande före rättegång (grad av misstanke och ”särskilda grunder”), om det fanns en tendens att frihetsberöva misstänkta vid allvarliga brott, de olika ”alternativen” till frihetsberövande före rättegången, om åsidosättandet av en skyldighet som var ett straffprocessuellt tvångsmedel utgjorde ett brott, de behöriga rättsliga myndigheterna på området och särskilda kategorier och särskild behandling av frihetsberövade. Samtliga dåvarande 15 medlemsstater svarade på frågeformuläret. Svaren samlades i ett dokument som delades ut till medlemsstaterna.

På grundval av svaren på frågeformuläret utarbetade kommissionen ett diskussionsunderlag. I detta underlag, som skickades till flera sakkunniga på området i medlemsstaterna (och de då anslutande länderna), föreslås bl.a. en ”europeisk order att anmäla sig till en myndighet” som ett icke frihetsberövande straffprocessuellt tvångsmedel som bör gälla i Europeiska unionen. I diskussionsunderlaget övervägs vidare vilka begränsningar och vilka möjligheter som finns när det gäller att vidta åtgärder som rent allmänt avser frihetsberövanden före rättegång.

Ett första expertmöte anordnades den 12 maj 2003 i Bryssel för att undersöka

[4] KOM(2004) 328 slutlig.

tillämpningsområdet för ett framtida instrument. Flera experter, däribland företrädare för icke-statliga organisationer, hade personligen inbjudits medan andra experter företrädde sina medlemsstater. Företrädare för Eurojust deltog också i mötet. Vid detta möte diskuterades olika aspekter av frihetsberövande före rättegång och alternativ till sådant frihetsberövande, i synnerhet kommissionens tankar på en europeisk anmälningsorder. Resultatet av mötet och de efterföljande diskussionerna blev att arbetet skulle inriktas på ömsesidigt erkännande av icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel, varvid man skulle bortse från frågor som rör rättssäkerhetsgarantier – som omfattas av en särskild grönbok – och förutsättningarna för frihetsberövanden.

Den 17 augusti 2004 antog kommissionen en grönbok om ömsesidigt erkännande av icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel[5] och ett därtill knutet arbetsdokument[6], som innehåller en fullständig redovisning av resultatet av det första (förberedande) expertmötet och de upplysningar som lämnats i svaren på det första frågeformuläret (se ovan). En sammanfattning av svaren avseende bl.a. straffprocessuella tvångsmedel (alternativ till frihetsberövande före rättegång) och påföljder vid överträdelser av tvångsmedlen (vilket är ett krav enligt åtgärd 9 i programmet om ömsesidigt erkännande) finns i bilaga 2 till kommissionens arbetsdokument i anslutning till grönboken. Bilaga 3 till arbetsdokumentet innehåller också en sammanfattning av medlemsstaternas och de då 10 kandidatländernas svar på ett frågeformulär avseende statistik över beläggningen på fängelserna, inbegripet frihetsberövade före rättegång, som kommissionen utarbetade år 2003 på begäran av det italienska ordförandeskapet (se ovan).

Vid utarbetandet av grönboken hade kommissionen även tillgång till handlingar från Europarådets expertkommitté i frågor om frihetsberövanden före rättegång och konsekvenserna för förvaltningen av kriminalvårdsanstalterna (där kommissionen deltog som observatör), i synnerhet ett frågeformulär avseende medlemsstaternas lagstiftning och praxis vad gäller frihetsberövande före rättegång samt en analys av svaren på detta frågeformulär.

De frågor som ställdes i grönboken diskuterades vid ett andra expertmöte den 4–5 november 2004. Sedan kommissionen hade beaktat de skriftliga svaren[7] på frågorna i grönboken anordnades ett tredje expertmöte den 8 april 2005. För att föra arbetet framåt hade kommissionens tjänsteavdelningar förberett ett arbetsdokument som deltagarna i mötet (företrädare för medlemsstaterna, icke-statliga organisationer och internationella organisationer samt jurister) diskuterade. De flesta medlemsstater var positivt inställda till idén att tillämpa principen om ömsesidigt erkännande på icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel. Olika åsikter framfördes om instrumentets tillämpningsområde (om det bör gälla mindre allvarliga brott som inte omfattas av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder etc.), om grunderna för avslag, om den utfärdande eller den verkställande medlemsstaten bör ha huvudansvaret för övervakningen av personen och förfarandet för överföring av personen till rättegångsstaten före rättegången (om den europeiska arresteringsordern bör användas eller om en särskild återsändningsmekanism bör införas för det planerade instrumentet).

Ett fåtal medlemsstater ifrågasatte dock mervärdet av ett nytt instrument på det här området i Europa. De ansåg att ett sådant instrument endast skulle vara tillämpligt på ett mycket begränsat antal personer.

---

5 KOM(2004) 562 slutlig.

6 SEK(2004) 1046.

7 Se http://europa.eu.int/comm/justice_home/news/consulting_public/news_consulting_public_en.htm.

Konsekvensanalys

Man beslutade därför att anlita en extern konsult, så att kommissionen skulle få tillgång till mer statistisk inför bedömningen av om ett rambeslut på det här området skulle ha något mervärde. Dessa statistiska uppgifter finns i konsekvensanalysen, som är bifogad detta förslag (http://europa.eu.int/comm/dgs/justice_home/evaluation/dg_coordination_evaluation_annexe_en.htm).

Dessutom bedömde den externa konsulten följande fem alternativ (som hade fastställts av kommissionens tjänsteavdelningar) i enlighet med kommissionens riktlinjer och handledning för konsekvensanalyser.

1. Inte göra något (*status quo*): Eftersom medlemsstaterna för närvarande inte erkänner utländska rättsliga avgöranden som avser straffprocessuella tvångsmedel, innebär *status quo* att det endast finns regler (och även då i begränsad utsträckning) om återsändandet av en anklagad till rättegångsstaten med stöd av en europeisk arresteringsorder. Någon övervakning av personen skulle inte förekomma. Tillämpningsområdet för rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och dess grunder för avslag skulle gälla.

2. Ett nytt rättsligt instrument för ömsesidigt erkännande av straffprocessuella tvångsmedel: Medlemsstaterna skulle ömsesidigt erkänna straffprocessuella tvångsmedel och den misstänkte skulle åläggas ett sådant medel i sin hemviststat i stället för att frihetsberövas före rättegången eller åläggas en mindre ingripande tvångsmedel i rättegångsstaten. Instrumentets tillämpningsområde skulle kunna utvidgas till att även omfatta mindre allvarliga brott (som understiger ettårsgränsen i den europeiska arresteringsordern). Grunderna för avslag skulle kunna vara mer begränsade än i den europeiska arresteringsordern. Vidare skulle detta instrument innehålla en särskild återsändningsmekanism, så att personer som inte är samarbetsvilliga kan återsändas till rättegångsstaten (om det inte går att avgöra målet i personens frånvaro). Tidsfristerna för återsändande skulle vara mycket korta.

3. Ett nytt rättsligt instrument för ömsesidigt erkännande av straffprocessuella tvångsmedel och en utvidgning av tillämpningsområdet för den europeiska arresteringsordern till att omfatta alla brott: Detta alternativ skulle innehålla samma beståndsdelar som alternativ 2. Den enda skillnaden skulle vara att det inte skulle innehålla någon särskild återsändningsmekanism. En person som inte är samarbetsvillig skulle få återsändas till rättegångsstaten med stöd av bestämmelserna i den europeiska arresteringsordern. För att täcka mindre allvarliga brott (som understiger ettårsgränsen i den europeiska arresteringsordern) skulle man behöva inrätta en ny kategori av ”verkställbara brott” (”flykt undan rättvisan”, t.ex. åsidosättande av en skyldighet enligt en tvångsåtgärd eller vägran att närvara vid en rättegång när detta krävs).

4. Ett samarbetsprogram: Ett begränsat antal medlemsstater skulle driva ett pilotprojekt i form av ett samarbetsprogram som skulle vara inriktat på förfarandena före rättegång.

5. En europeisk borgensordning: Denna modell bygger på att uppgifterna fördelas mellan rättegångsdomstolen och domstolen i den misstänktes hemvistland. Rättegångsdomstolen skulle göra en premilimär bedömning av om frisläppande mot

borgen kan bli aktuellt för brottet. Om så är fallet sänds den misstänkte tillbaka till sitt hemvistland, där domstolen slutligt beslutar om frisläppandet mot borgen. Hemviststaten skulle ansvara för att sända tillbaka personen till rättegångsstaten (om det krävs).

Det bästa alternativet är alternativ 2: ”ett nytt rättsligt instrument för ömsesidigt erkännande av straffprocessuella skyddsåtgärder” (med en särskild återsändningsmekanism). Med detta alternativ skulle det säkerställas att EU-medborgare som inte har hemvist i rättegångsstaten inte diskrimineras under förberedelsestadiet. Det skulle innebära att rätten till frihet och presumtionen om att någon är oskyldig utvidgas till att gälla i hela unionen, det skulle vara förenligt med de allmänna principerna på området, i synnerhet proportionalitetsprincipen, och det skulle minska kostnaderna för frihetsberövanden.

För mer information, se den externa konsultens rapport och konsekvensanalysen:

http://europa.eu.int/comm/dgs/justice_home/evaluation/dg_coordination_evaluation_annexe_en.htm.

3. Rättsliga aspekter

Sammanfattning av den föreslagna åtgärden

En europeisk övervakningsorder är ett avgörande som meddelas av en rättslig myndighet (t.ex. en domstol, en domare, en undersökningsdomare eller en offentlig åklagare) i en medlemsstat och som skall erkännas av en behörig myndighet i en annan medlemsstat. Syftet är att den misstänkte skall få dra fördel av ett straffprocessuellt tvångsmedel i sin hemmiljö (där han eller hon har hemvist). Vad gränsen för frihetsberövande beträffar är en europeisk övervakningsorder alltid ett alternativ om det enligt den nationella lagen i den utfärdande staten är möjligt att frihetsberöva en misstänkt före rättegången, oavsett det faktum att gränserna för frihetsberövande varierar i de olika medlemsstaterna. En europeisk övervakningsorder är emellertid inte enbart ett alternativ till frihetsberövande före en rättegång. Åtgärden kan också bli aktuell för brott där endast mindre ingripande tvångsmedel än frihetsberövande är tillåtna (t.ex. reseförbud), dvs. då gränsen kan vara lägre än för frihetsberövande före rättegång.

Förslaget till rambeslut innebär inte att den rättsliga myndigheten tvingas att utfärda en europeisk övervakningsorder. Den ”får” göra det. Av lydelsen följer att det ankommer på den utfärdande myndigheten att bestämma om den vill använda sig av denna möjlighet. Den misstänkte kan begära att en europeisk övervakningsorder skall utfärdas, men han eller hon har egentligen inte någon ”rätt” till en sådan åtgärd. Den utfärdande myndigheten skall emellertid alltid bedöma omständigheterna i fallet mot bakgrund av rätten till frihet, presumtionen om att någon är oskyldig och proportionalitetsprincipen. Ett straffprocessuellt tvångsmedel i hemviststaten kan förmodligen ofta anses vara mindre betungande än motsvarande åtgärd i den stat där det påstådda brottet har begåtts, för att inte tala om ett frihetsberövande före rättegången i den staten.

En europeisk övervakningsorder skulle innebära att den misstänkte åläggs vissa skyldigheter i syfte att minska de tre ”klassiska” risker som enligt nationell lag utgör skäl för frihetsberövande före rättegång, dvs. kollusionsfara, recidivfara och, i synnerhet, flyktfara. Skyldigheterna motsvarar i viss utsträckning Europarådets rekommendationer angående frihetsberövande före rättegång. De skyldigheter som den utfärdande myndigheten kan besluta

om är valfria förutom i) skyldigheten för den misstänkte att hålla sig tillgänglig för att motta kallelser till rättegången (om det enligt den utfärdande statens lagstiftning går att meddela dom i den misstänktes frånvaro behöver emellertid inte den misstänkte närvara vid rättegången) och ii) skyldigheten att inte försvåra utredningen eller begå brottsliga gärningar. Övriga (”valfria”) skyldigheter motsvarar Europarådets rekommendationer och den nationella lagstiftningen (t.ex. reseförbud, skyldighet att anmäla sig hos polisen, utegångsförbud och husarrest).

Den misstänktes hemviststat ansvarar för övervakningen av den misstänkte och är skyldig att rapportera eventuella överträdelser till den utfärdande rättsliga myndigheten, som vid behov kan besluta att den misstänkte skall tas i förvar och överföras till den utfärdande staten. Strikta tidsfrister gäller. Innan ett sådant beslut fattas har den misstänkte rätt att bli hörd av den utfärdande myndigheten. Detta krav kan uppfyllas med hjälp av en videolänk[8] mellan den utfärdande och den verkställande staten. Förfarandet för överföring står i proportion till syftet med förslaget, dvs. att i största möjliga utsträckning minska antalet frihetsberövanden före rättegång, och den är därför förenlig med artikel 5.1 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (särskilt punkt b).

Förslaget är i princip grundat på en skyldighet för den misstänktes hemviststat att verkställa en europeisk övervakningsorder som har utfärdats av rättegångsstaten. Det finns emellertid vissa, om än begränsade, grunder för avslag som den verkställande staten kan göra gällande.

Vidare förutsätter förslaget direkta kontakter mellan den utfärdande och den verkställande myndigheten.

Rättslig grund

Artikel 31.1 a och c och artikel 34.2 b i fördraget om Europeiska unionen.

Subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen

Medlemsstaterna erkänner för närvarande inte utländska rättsliga avgöranden som avser icke frihetsberövande straffprocessuella tvångsmedel. Om det skall göras några framsteg vad beträffar ömsesidigt erkännande skulle medlemsstaterna därför, i brist på gemensamma åtgärder, vara tvungna att enhälligt lagstifta nationellt om att sådana åtgärder skall erkännas. Detta skulle sannolikt inte lyckas, eftersom det skulle krävas att samtliga 25 medlemsstater på egen hand antar enhetliga nationella bestämmelser. En sådan enhetlighet (vad avser både innehåll och tillämpningsperiod) är lättare att uppnå genom en gemensam åtgärd i form av ett rambeslut av rådet. Detta rambeslut går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det målet. Det inverkar inte heller på artikel 33 i fördraget om Europeiska unionen.

Val av regleringsform

Ett rambeslut grundat på artikel 34.2 b i fördraget om Europeiska unionen.

4. Budgetkonsekvenser

Genomförandet av det föreslagna rambeslutet kommer inte att medföra några driftskostnader som belastar medlemsstaternas budgetar eller Europeiska unionens allmänna budget.

[8] Artikel 10 i konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (EGT C 197, 12.7.2000, s. 3) medger redan förhör genom videokonferens.

2006/0158 (CNS)

Förslag till

RÅDETS RAMBESLUT

om en europeisk övervakningsorder vid förfaranden mellan Europeiska unionens medlemsstater före rättegång

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31.1 a och c och artikel 34.2 b,

med beaktande av kommissionens förslag[9],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[10], och

av följande skäl:

(1) Europeiska unionen har satt som mål att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(2) Enligt slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999, och i synnerhet punkt 36, bör principen om ömsesidigt erkännande gälla för beslut som föregår en rättegång. Åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål behandlar i åtgärd 10 ömsesidigt erkännande av straffprocessuella tvångsmedel.

(3) Åtgärderna i det här rambeslutet bör i synnerhet ha som mål att i hela Europeiska unionen stärka rätten till frihet och presumtionen om att någon är oskyldig och att säkerställa samarbete mellan medlemsstaterna när någon åläggs skyldigheter eller står under övervakning i väntan på ett rättsligt avgörande.

(4) Vid frihetsberövanden före en rättegång finns det en risk att misstänkta som har hemvist i rättegångsstaten och andra misstänkta behandlas olika: en misstänkt som inte har hemvist i rättegångsstaten riskerar att frihetsberövas i avvaktan på rättegången även när en misstänkt med hemvist i rättegångsstaten inte skulle frihetsberövas under liknande omständigheter. Detta beror på uppfattningen att den förre, på grund av att han eller hon inte har hemvist i rättegångsstaten, kan tänkas fly till sin hemviststat och därmed försvåra utredningen. I ett gemensamt europeiskt område med rättvisa utan inre gränser är det nödvändigt att vidta åtgärder, så att en misstänkt som inte har hemvist i rättegångsstaten inte behandlas annorlunda än en misstänkt som har hemvist där.

(5) För att undvika onödiga kostnader och svårigheter i samband med transporter av den

---

[9] EUT C XXX E, 00.00.0000, s. 000.

[10] Yttrandet avgivet den XXXXX 0000 (ännu inte offentliggjort i EUT).

misstänkte till förberedande förhör eller till rättegången bör medlemsstaterna kunna använda videolänkar.

(6) Detta rambeslut bör tillämpas utan inverkan på rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna[11], på tredjeländers framställningar om utlämning eller på stadgan för internationella brottmålsdomstolen. Vidare bör beslutet inte hindra den verkställande medlemsstaten att inleda eller fortsätta egna straffrättsliga förfaranden.

(7) Eftersom ömsesidigt erkännande av straffprocessuella tvångsmedel inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av omfattningen och verkningarna, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen och artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den sistnämnda artikeln går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(8) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och som bekräftas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1 – ALLMÄNNA PRINCIPER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

Genom detta rambeslut införs en europeisk övervakningsorder och överföringsförfaranden mellan Europeiska unionens medlemsstater före rättegång

En europeisk övervakningsorder är ett rättsligt avgörande som utfärdas av en behörig myndighet i en medlemsstat avseende en misstänkt som inte har hemvist i staten, så att denne kan återsändas till sin hemviststat på villkor att han eller hon samtycker till straffprocessuella tvångsmedel, för att säkerställa att rättvisa skipas och, i synnerhet, att den misstänkte kommer att närvara vid rättegången i den utfärdande medlemsstaten.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

a) *utfärdande stat*: den medlemsstat inom vars territorium en europeisk övervakningsorder utfärdas,

[11] EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

b) *verkställande stat*: den medlemsstat inom vars territorium en europeisk övervakningsorder verkställs,

c) *utfärdande myndighet*: en domstol, en domare, en undersökningsdomare eller en offentlig åklagare med behörighet enligt nationell rätt att utfärda en europeisk övervakningsorder,

d) *verkställande myndighet*: en domstol, en domare, en undersökningsdomare eller en offentlig åklagare med behörighet enligt nationell rätt att verkställa en europeisk övervakningsorder.

Artikel 3

Skyldighet att verkställa en europeisk övervakningsorder

Medlemsstaterna skall verkställa en europeisk övervakningsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

Artikel 4

Fastställande av behöriga myndigheter

Varje medlemsstat skall underrätta rådet om vilka myndigheter som enligt statens nationella rätt är behöriga att utfärda och verkställa en europeisk övervakningsorder.

Rådets generalsekretariat skall se till att samtliga medlemsstater och kommissionen får tillgång till uppgifterna samt offentliggöra dem i *Europeiska unionens officiella tidning*.

KAPITEL 2 – EN EUROPEISK ÖVERVAKNINGSORDER

Artikel 5

Underrättande av den misstänkte

1. En europeisk övervakningsorder får utfärdas av den utfärdande myndigheten efter att denna har underättat den misstänkte om eventuella skyldigheter som han eller hon kommer att åläggas i enlighet med artikel 6 och om följderna av en överträdelse, i synnerhet de som följer av artiklarna 17 och 18.

2. Den utfärdande myndigheten skall registrera de upplysningar som ges till den misstänkte i enlighet med det förfarande som gäller enligt den utfärdande statens nationella rätt.

Artikel 6

Åläggande av straffprocessuella tvångsmedel och skyldigheter för den misstänkte

1. Den utfärdande myndigheten skall ålägga den misstänkte att hålla sig tillgänglig för att motta kallelser till rättegången och att närvara vid rättegången efter en kallelse.

   Att försvåra utredningen eller begå brottsliga gärningar kan utgöra en överträdelse av den europeiska övervakningsordern.

   Den utfärdande myndigheten får ålägga den misstänkte en eller flera av följande skyldigheter:

   a) Närvara vid förberedande förhör angående det eller de brott som han eller hon har åtalats för.

   b) Inte utan tillstånd beträda vissa områden i den utfärdande staten.

   c) Ersätta kostnaderna i samband med överföringen av honom eller henne till ett förberedande förhör eller rättegången.

2. Enligt överenskommelse mellan den utfärdande och den verkställande myndigheten får den utfärdande myndigheten ålägga den misstänkte en eller flera skyldigheter som kan omfatta, men inte är begränsade till, följande:

   a) Vid en viss tidpunkt och ett visst datum resa till en bestämd adress i den verkställande staten.

   b) Vid vissa tidpunkter anmäla sig till den verkställande myndigheten på en eller flera bestämda platser.

   c) Överlämna sitt pass eller andra identitetshandlingar till den verkställande myndigheten.

   d) Vid vissa tidpunkter vara tillgänglig i sin bostad, som kan vara en inrättning för personer frisläppta mot borgen eller en särskild inrättning för unga lagöverträdare i den verkställande staten.

   e) Vid vissa tidpunkter vara på sin arbetsplats i den verkställande staten.

   f) Inte utan tillstånd lämna eller beträda vissa områden i den verkställande staten.

   g) Inte utöva viss verksamhet, vilket kan omfatta ett speciellt yrke eller en speciell bransch.

   h) Undergå viss medicinsk behandling.

3. Skyldigheter som den utfärdande myndigheten ålägger den misstänkte i enlighet med punkterna 1, 2 och 3 skall anges i den europeiska övervakningsordern.

4. Utöver de skyldigheter som följer av den europeiska övervakningsordern får den verkställande myndigheten, i enlighet med lagstiftningen i den verkställande staten,

ändra de skyldigheter som ingår i den europeiska övervakningsordern om detta verkligen är nödvändigt för att verkställa ordern.

Artikel 7

Den europeiska övervakningsorderns form och innehåll

1. Den europeiska övervakningsordern skall utformas i enlighet med formulär A i bilagan. Den skall fyllas i och undertecknas av den utfärdande myndigheten som även skall bestyrka att innehållet är riktigt. Skriftlig dokumentation om de upplysningar som avses i artikel 5.2 skall bifogas den europeiska övervakningsordern.

2. Den utfärdande staten skall översätta den europeiska övervakningsordern till ett språk som är officiellt i den verkställande staten.

3. En medlemsstat får, genom att lämna en deklaration till rådets generalsekretariat, meddela att den godtar översättningar av en europeisk övervakningsorder till andra officiella språk som används av de europeiska gemenskapernas institutioner.

KAPITEL 3 – FÖRFARANDE

Artikel 8

Översändande

1. Den utfärdande myndigheten skall översända den europeiska övervakningsordern direkt till den verkställande myndigheten på ett sådant sätt att den skriftliga dokumentationen säkras och den verkställande staten har möjlighet att kontrollera att ordern är autentisk.

2. Om den verkställande myndigheten inte är känd skall den utfärdande myndigheten göra alla efterforskningar som krävs, t.ex. via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter, för att få närmare besked om den verkställande myndigheten från den verkställande staten.

3. Om den myndighet i den verkställande staten som erhåller den europeiska övervakningsordern inte är den behöriga myndigheten enligt artikel 4, skall denna automatiskt översända den europeiska övervakningsordern till den behöriga myndigheten för verkställighet och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

Artikel 9

Erkännande och verkställighet

Om något annat inte föreskrivs i detta rambeslut skall den verkställande myndigheten erkänna en europeisk övervakningsorder som har översänts i enlighet med artikel 8 utan ytterligare

formaliteter och skall omgående vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa den.

Artikel 10

Grunder för att inte erkänna och verkställa en europeisk övervakningsorder

1. En domstol, en domare, en undersökningsdomare eller en offentlig åklagare i den mottagande staten skall vägra att erkänna och verkställa en europeisk övervakningsorder om det framgår att ett straffrättsligt förfarande avseende det brott som ordern avser skulle strida mot principen *ne bis in idem*.

2. En domstol, en domare, en undersökningsdomare eller en offentlig åklagare i den mottagande staten får vägra att erkänna och verkställa en europeisk övervakningsorder på en eller flera av följande grunder:

   a) Om den misstänkte enligt lagstiftningen i den mottagande staten på grund av sin ålder inte är straffrättsligt ansvarig för de gärningar som den europeiska övervakningsordern är grundad på.

   b) Om lagstiftningen i den mottagande staten ger immunitet eller privilegier som förhindrar verkställighet av den europeiska övervakningsordern.

   c) Om det brott som den europeiska övervakningsordern avser omfattas av amnesti i den mottagande medlemsstaten och denna var behörig att lagföra brottet enligt sin egen strafflag.

Artikel 11

Garantier som skall lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall

När den person som är föremål för en europeisk övervakningsorder är medborgare eller har hemvist i den verkställande staten, får verkställigheten av ordern underkastas villkoret att personen efter rättegången överförs till den verkställande staten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande staten.

Artikel 12

Beslut om genomförande

1. En domstol, en domare, en undersökningsdomare eller en offentlig åklagare i den mottagande staten skall så snart som möjligt, och i vart fall senast 5 dagar efter mottagandet av den europeiska övervakningsordern, besluta om den skall erkänna och verkställa ordern eller åberopa grunder för att inte erkänna och verkställa den. Den behöriga myndigheten i den mottagande staten skall underrätta den utfärdande myndigheten om sitt beslut på ett sådant sätt att den skriftliga dokumentationen säkras.

2. När det i undantagsfall inte är möjligt att besluta om erkännande och verkställighet av den europeiska övervakningsordern inom tidsfristen i punkt 1, skall den behöriga myndigheten i den mottagande staten snarast underrätta den utfärdande myndigheten om detta, om skälen härför och om hur många dagar som krävs för att fatta beslutet.

3. När den europeiska övervakningsordern är ofullständig får domstolen, domaren, undersökningsdomaren eller den offentlig åklagaren i den mottagande staten skjuta upp sitt beslut om erkännande och verkställighet av ordern tills den har blivit kompletterad av den utfärdande myndigheten.

4. Om, i enlighet med punkt 3, erkännandet och verkställigheten av den europeiska övervakningsordern skjuts upp, skall domstolen, domaren, undersökningsdomaren eller den offentlig åklagaren i den mottagande staten omgående sända en rapport med uppgift om skälen för förseningen direkt till den utfärdande myndigheten på ett sådant sätt att den skriftliga dokumentationen säkras.

5. Så snart som skälen till förseningen har åtgärdats skall den behöriga myndigheten omgående vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa den europeiska övervakningsordern.

Artikel 13

Begäran om omprövning

1. Den misstänkte skall, i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, ha samma rättigheter avseende omprövning av den europeiska övervakningsordern som om skyldigheterna hade ålagts honom eller henne som straffprocessuella tvångsmedel som skulle verkställas i den utfärdande staten. Den misstänkte skall emellertid ha rätt att begära att den utfärdande myndigheten omprövar den europeiska övervakningsordern senast 60 dagar efter utfärdandet eller den senaste omprövningen.

2. Den verkställande myndigheten får begära att den utfärdande myndigheten omprövar den europeiska övervakningsordern 60 dagar efter utfärdandet eller den senaste omprövningen.

3. Vid en begäran om omprövning i enlighet med punkt 1 eller 2 skall den utfärdande myndigheten så snart som möjligt, och i vart fall senast 15 dagar efter mottagandet, ompröva den europeiska övervakningsordern i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten.

4. Den misstänkte skall i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten ha rätt att bli hörd av den utfärdande myndigheten. Detta krav kan uppfyllas genom lämpliga video- eller telfonförbindelser med den utfärdande myndigheten (förhör genom video- eller telefonkonferens). Den utfärdande myndigheten skall även samråda med den verkställande myndigheten om omprövningen av den europeiska övervakningsordern.

5. Den verkställande myndigheten får utse en enligt lagen i den staten för detta ändamål avsedd person att medverka i förhöret av den misstänkte.

6. Den utfärdande myndigheten får, i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, besluta att

   a) fastställa den europeiska övervakningsordern i den form som den hade när den först utfärdades,

   b) fastställa den europeiska övervakningsordern, men ändra en eller flera av de skyldigheter som följer av artiklarna 5 och 6,

   c) fastställa den europeiska övervakningsordern, men upphäva en eller flera av skyldigheterna i denna,

   d) upphäva den europeiska övervakningsordern i sin helhet.

7. Den utfärdande myndigheten skall omgående underrätta den misstänkte och den verkställande myndigheten om sitt avgörande.

8. När den europeiska övervakningsordern omprövas med stöd av denna artikel skall den misstänkte ha rätt till tolkning och juridiskt biträde.

Artikel 14

Upphävande

1. I enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten

   a) får den utfärdande myndigheten när som helst självmant upphäva den europeiska övervakningsordern till förmån för den misstänkte,

   b) skall den utfärdande myndigheten upphäva den europeiska övervakningsordern när den misstänkte har uppfyllt alla skyldigheter som följer av den.

2. Den utfärdande myndigheten skall omgående underrätta den misstänkte och den verkställande myndigheten om ett beslut att upphäva en europeisk övervakningsorder.

KAPITEL 4 - SÄRSKILDA OMSTÄNDIGHETER

Artikel 15

Konkurrerande skyldigheterför den verkställande staten när det gäller överlämning eller utlämning

En europeisk övervakningsorder skall inte påverka den verkställande statens skyldigheter enligt

a) en europeisk arresteringsorder enligt rådets rambeslut 2002/584/RIF,

b) en begäran från tredjeland om utlämning,

c) den internationella brottmålsdomstolens stadga.

Vidare skall ordern inte hindra den verkställande medlemsstaten att inleda eller fortsätta egna straffrättsliga förfaranden.

KAPITEL 5 – ÖVERTRÄDELSE AV EN EUROPEISK ÖVERVAKNINGSORDER

Artikel 16

Skyldighet att rapportera alla överträdelser

1. Den verkställande myndigheten skall snarast rapportera alla överträdelser av de skyldigheter som följer av en europeisk övervakningsorder som den får kännedom om till den utfärdande myndigheten. Vid utformningen av rapporten skall formulär B i bilagan användas. Formuläret skall undertecknas av den verkställande myndigheten som även skall bestyrka att innehållet är riktigt.

2. Den verkställande myndigheten skall översända sin rapport direkt till den utfärdande myndigheten på ett sådant sätt att den skriftliga dokumentationen säkras och den utfärdande staten har möjlighet att kontrollera att rapporten är autentisk. En kopia av formulär A (den europeiska övervakningsordern), som har utfärdats av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 7, skall bifogas rapporten.

Artikel 17

Följderna av en överträdelse

1. Vid en överträdelse av den europeiska övervakningsordern får den utfärdande myndigheten, i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, besluta att

   a) upphäva den europeiska övervakningsordern,

   b) ändra eller upphäva en eller flera av de skyldigheter som följer av den europeiska övervakningsordern,

   c) ta i förvar och överföra den misstänkte om den europeiska övervakningsordern avser ett brott för vilket frihetsberövande före rättegången är motiverat enligt lagstiftningen i den utfärdande staten, i synnerhet när det är nödvändigt för att den misstänkte skall delta i ett förberedande förhör eller rättegången,

   d) ta i förvar och överföra den misstänkte

   i) om den europeiska övervakningsordern avser ett brott för vilket frihetsberövande före rättegången ursprungligen inte var motiverat enligt lagstiftningen i den utfärdande staten, och

   ii) om den europeiska övervakningsordern begränsar den misstänktes frihet i en utsträckning som är jämförbar med frihetsberövande, och

iii) om det är nödvändigt att ta i förvar och överföra den misstänkte, så att han eller hon kan delta i ett förberedande förhör eller rättegången.

2. Innan den utfärdande myndigheten beslutar om tagande i förvar och överföring skall den beakta alla relevanta omständigheter, inbegripet den aktuella påföljden, konsekvenserna av överträdelsen och i synnerhet den misstänktes beredvillighet att frivilligt återvända till den utfärdande staten.

3. Om den misstänkte befinner sig i en annan medlemsstat när den utfärdande myndigheten beslutar att han eller hon skall tas i förvar och överföras skall den medlemsstaten ta i förvar och överföra den misstänkte enligt villkoren i artikel 18.

4. Innan ett beslut enligt punkt 1 fattas skall den misstänkte ha rätt att bli hörd av den utfärdande myndigheten, i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten. Detta krav kan uppfyllas genom lämpliga video- eller telefonförbindelser mellan den verkställande och den utfärdande myndigheten (förhör genom video- eller telefonkonferens). Den utfärdande myndigheten skall också samråda med den verkställande myndigheten.

Artikel 18

Villkor för tagande i förvar och överföring av den misstänkte

1. Om den utfärdande myndigheten beslutar att den misstänkte skall tas i förvar och överföras till den utfärdande staten skall den misstänkte höras av en rättslig myndighet i den medlemsstat där den misstänkte tas i förvar.

2. Om den misstänkte samtycker till överföringen skall den medlemsstat där han eller hon tas i förvar omgående överföra honom eller henne till den utfärdande medlemsstaten.

3. Om den misstänkte inte samtycker till överföringen skall den medlemsstat där han eller hon tas i förvar omgående överföra honom eller henne till den utfärdande medlemsstaten. Den får endast vägra att ta i förvar och överföra den misstänkte

– om det framgår att ett straffrättsligt förfarande avseende det brott som ordern avser skulle strida mot principen *ne bis in idem*,

– om den misstänkte har åtalats i den verkställande medlemsstaten på grundval av samma omständigheter som ligger till grund för den europeiska övervakningsordern,

– om åtal för brottet eller verkställigheten av straffet preskriberats enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning och gärningarna omfattas av denna medlemsstats behörighet enligt dess egen strafflagstiftning,

– om beslutet om tagande i förvar och överföring rör nya omständigheter som inte omfattas av den europeiska övervakningsordern.

4. En annan medlemsstat än den verkställande staten får vägra att ta i förvar och överföra den misstänkte under åberopande av de grunder som anges i artikel 10.

Artikel 19

Underrättelse om beslut

Den utfärdande myndigheten skall omedelbart underrätta den verkställande myndigheten om beslut som den har fattat med stöd av artikel 17.

Artikel 20

Tidsfrister för överföring

1. Den misstänkte skall överföras till den utfärdande staten i enlighet med artikel 18 på en dag som de berörda medlemsstaterna har kommit överens om och i alla händelser senast 3 dagar efter det att den misstänkte tagits i förvar.

2. Överföringen av en misstänkt kan i undantagsfall skjutas upp tillfälligt, av allvarliga humanitära skäl, till exempel om det finns rimliga skäl att anta att överföringen uppenbart skulle innebära en fara för den misstänktes liv eller hälsa. Den utfärdande myndigheten skall omedelbart underrättas om en sådan försening och skälen till denna. Den misstänkte skall så snart som dessa skäl inte längre föreligger överföras på en dag som de berörda medlemsstaterna har kommit överens om.

Artikel 21

Transitering

1. En medlemsstat skall tillåta transitering på sitt territorium av en misstänkt som överförs i enlighet med bestämmelserna i detta rambeslut förutsatt att den har fått information om

   a) identitet på och medborgarskap för den person som är föremål för en europeisk övervakningsorder,

   b) förekomsten av en europeisk övervakningsorder,

   c) brottets art och rubricering,

   d) omständigheterna kring brottet, inbegripet tid och plats.

2. Varje medlemsstat skall utse en myndighet som skall vara ansvarig för att ta emot framställningar om transitering och de dokument som krävs, liksom eventuell övrig officiell skriftväxling avseende framställningar om transitering. Medlemsstaterna skall meddela rådets generalsekretariat vilka myndigheter som har utsetts.

3. Framställningen om transitering samt de uppgifter som avses i punkt 1 får sändas till den myndighet som utsetts enligt punkt 2 på ett sådant sätt att den skriftliga dokumentationen säkras. Transiteringsmedlemsstaten skall meddela sitt beslut på samma sätt.

4. Detta rambeslut gäller inte om transporten sker med flyg utan planerad mellanlandning. Om en icke planerad landning görs skall emellertid den utfärdande staten förse den myndighet som utsetts enligt punkt 2 med de uppgifter som avses i punkt 1.

Artikel 22

Avräkning av tid som den dömde varit frihetsberövad

Den utfärdande medlemsstaten skall avräkna den tid som den misstänkte varit frihetsberövad på grund av att han eller hon har tagits i förvar och överförts enligt artiklarna 17 och 18 från det totala frihetsberövande som skall avtjänas i den utfärdande medlemsstaten till följd av att ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut.

I detta syfte skall den medlemsstat där den misstänkte togs i förvar vid överföringen översända alla uppgifter om hur länge den misstänkte varit frihetsberövad på grundval av bestämmelserna i det här kapitlet till den utfärdande myndigheten.

KAPITEL 6 – ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 23

Övervakning av rambeslutets efektivitet

1. En medlemsstat som har haft upprepade problem med en annan medlemsstat i samband med verkställigheten av europeiska övervakningsorder skall underrätta rådet så att det nationella genomförandet av detta rambeslut kan utvärderas.

2. Rådet skall göra en utvärdering av bestämmelserna i detta rambeslut, särskilt när det gäller den praktiska tillämpningen i medlemsstaterna.

Artikel 24

Förhållande till andra avtal och överenskommelser

1. I den mån som som sådana avtal eller överenskommelser gör det möjligt att fördjupa eller vidga rambeslutets målsättningar och bidrar till att ytterligare förenkla eller underlätta ömsesidigt erkännande av överföringsförfaranden före rättegång får medlemsstaterna

a) fortsätta att tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut träder i kraft,

b) ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser efter det att rambeslutet har trätt i kraft.

2. De avtal och överensstämmelser som avses i punkt 1 skall inte i något fall påverka förbindelserna med de medlemsstater som inte är parter i dessa.

3. Medlemsstaterna skall, inom tre månader efter detta rambesluts ikraftträdande, underrätta rådet och kommissionen om gällande avtal eller överenskommelser enligt punkt 1 a som de önskar fortsätta tillämpa.

Medlemsstaterna skall även underrätta rådet och kommissionen om nya avtal eller överenskommelser av den typ som avses i punkt 1 b senast tre månader efter att de har undertecknats.

Artikel 25

Genomförande

Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut före den 0 månad 0000.

Inom samma tid skall medlemsstaterna till rådet och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning och en jämförelsetabell över dessa bestämmelser och rambeslutet.

Artikel 26

Rapport

Kommissionen skall före den 0 månad 0000 lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit nödvändiga åtgärder för att uppnå överensstämmelse med rambeslutet och vid behov skall denna åtföljas av lagförslag.

Artikel 27

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Luxemburg/Bryssel den 0 månad 0000.

På rådets vägnar
Ordförande
N.N.

BILAGA

Formulär A

EUROPEISK ÖVERVAKNINGSORDER[12]

Denna order har utfärdats av en utfärdande myndighet. Jag begär att den person som nämns i del A av denna order skall åläggas de straffprocessuella tvångsmedel som anges i del D av denna order.

UNDERSKRIFT:
……...

DATUM:
……...

[12] Denna order skall avfattas på eller översättas till ett av den verkställande medlemsstatens språk eller på något annat språk som denna stat godtar.

DEL A

Uppgifter om identiteten på den person som skall åläggas straffprocessuella tvångsmedel

Efternamn:…….

Förnamn:…… ……..…

Namn som ogift (i förekommande fall):……..…

Känd som (i förekommande fall):……..…….....…….....

Kön:……

Medborgarskap:……

Födelsedatum:..……

Födelseort:..……

Hemvist eller känd adress:……..

Språk som personen förstår:……

Kännetecken/fysisk beskrivning:……..

……...

……...

……..

Fotografi och fingeravtryck, om sådana finns tillgängliga och kan översändas, eller uppgifter om en person från vilken denna information kan erhållas eller en DNA-profil (när sådant bevismaterial finns men inte har bifogats):

DEL B

Uppgifter om den utfärdande myndigheten

Den utfärdande myndighetens officiella namn: .....

……...

Kontaktpersonens namn:…… ……..…

Befattning (grad/titel):…….

Adress: ……

……...

Tfn: (landsnummer) (riktnummer):…….

Fax: (landsnummer) (riktnummer):……..

E-post: ……..……

Referensnummer:…….

DEL C

Brott som ligger till grund för den europeiska övervakningsordern

Den maximala längden på den frihetsberövande påföljd som kan dömas ut för det eller de brott som denna order avser:

……..... .

……...

En beskrivning av de omständigheter under vilka det eller de brott som denna order avser begicks, inbegripet tid, plats och i vilken omfattning personen som beskrivs i del A medverkade:

……...

……...

……...

……...

Art och rubricering av det eller de brott som denna order avser och hänvisning till relevant lagbestämmelse:

……...

……...

……...

……...

En fullständig redogörelse för det eller de brott som denna order avser:

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

DEL D

Straffprocessuella tvångsmedel

Följande skyldigheter utgör de straffprocessuella tvångsmedel som personen som beskrivs i del A skall åläggas.

Personen som beskrivs i del A skall

hålla sig tillgänglig för att motta kallelser till rättegången och skall närvara vid rättegången efter en kallelse,

inte försvåra utredningen eller begå brottsliga gärningar, och

(kryssa och fyll i efter behov)

□ närvara vid förberedande förhör angående det eller de brott som han eller hon har åtalats för,

□ inte utan tillstånd beträda följande områden i den utfärdande staten under angivna tidpunkter och datum:

……

……

……

□ inte utan tillstånd lämna följande områden i den utfärdande staten under angivna tidpunkter och datum:

……

……

……

□ ersätta kostnaderna i samband med transporten av honom eller henne till ett förberedande förhör eller rättegången.

□ resa till följande adress i den verkställande medlemsstaten vid en angiven tidpunkt ett angivet datum:

……

……

……

□ anmäla sig till den verkställande myndigheten på följande plats(er) vid angivna tidpunkter och datum:

……

……

……

□överlämna sitt pass eller andra identitetshandlingar till den verkställande myndigheten,

DEL E

Upplysningar

Den person som avses i del A ovan har underrättats om den europeiska övervakningsordern i enlighet med artikel 5. Skriftlig dokumentation om detta bifogas detta dokument.

BILAGA

Formulär B

RAPPORT OM ÖVERTRÄDELSE ELLER ÅSIDOSÄTTANDE AV EN EUROPEISK ÖVERVAKNINGSORDER[13]

Denna rapport har utfärdats av en verkställande myndighet.

Jag rapporterar härmed att personen som beskrivs i del A av denna rapport har överträtt de straffprocessuella tvångsmedel som anges i del C nedan.

En kopia av den europeiska övervakningsorder som denna rapport hänför sig till bifogas.

UNDERSKRIFT:
……...

DATUM: ……...

DEL A

Uppgifter om identiteten på den person som är föremål för en europeisk övervakningsorder (för närmare uppgifter, se den bifogade europeiska övervakningsordern)

Efternamn:…….

Förnamn:…… ……..…

Namn som ogift (i förekommande fall):……..…

Kön:……

Medborgarskap:……

[13] Denna rapport skall avfattas på eller översättas till ett av den verkställande medlemsstatens språk eller på något annat språk som denna stat godtar.

DEL B

Uppgifter om den verkställande myndigheten

Den utfärdande myndighetens officiella namn: .....

……...

Kontaktperson: ……...

Befattning (grad/titel):…….
……..

Adress: ……

……...

Tfn: (landsnummer) (riktnummer):…….

Fax: (landsnummer) (riktnummer):…….

E-post: ……..……

Referensnummer:…….

DEL C

Straffprocessuella tvångsmedel

Personen som beskrivs i del A har överträtt följande skyldigheter som han eller hon har ålagts med stöd av den bifogade europeiska övervakningsordern:

□ att hålla sig tillgänglig för att motta kallelser till rättegången och närvara vid rättegången efter en kallelse,

□ att inte försvåra utredningen eller begå brottsliga gärningar,

□ att närvara vid förberedande förhör angående det eller de brott som han eller hon har åtalats för,

□ att ersätta kostnaderna i samband med transporten av honom eller henne till ett förberedande förhör eller rättegången.

□ att resa till följande adress i den verkställande medlemsstaten vid en angiven tidpunkt och på ett angivet datum:

□ att anmäla sig till den verkställande myndigheten på vissa plats(er) vid angivna tidpunkter och datum:

□ att överlämna sitt pass eller andra identitetshandlingar till den verkställande myndigheten,

□ att vara i en viss bostad eller på en viss arbetsplats i den verkställande staten på angivna tidpunkter och datum

□ att inte utan tillstånd lämna eller beträda vissa områden i den verkställande staten,

□ att inte utöva viss verksamhet,

□ att undergå viss medicinsk behandling.

□ annat

……...

……...

……...

……...

……...

En närmare redogörelse (inbegripet tid och plats) för de omständigheter under vilka brottet eller brotten ägde rum:

……...

……...

……...

……..

……